

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/85/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6313211731
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6313211731.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a sudcov JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a JUDr. Amy Odalošovej v právnej veci navrhovateľa S. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. Q. XXX, zast. JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou so sídlom Urbánkova 1562/6, Košice, proti odporcovi: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní o návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie primeraného zadostučinenia, o odvolaní navrhovateľa a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 5C/7/2013-165 zo dňa 25. 11. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 2 451,22 € spolu s 5,50 % úrokom z omeškania ročne od 14. 08. 2013 do zaplatenia, v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 142 ods. 2 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len OSP) tak, že odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol: „Podaným návrhom sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi vydania bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu medzi sumou, ktorú mu poskytol odporca a sumou, ktorú navrhovateľ zaplatil pred podaním návrhu na začatie konania v roku 2002 a po vydaní rozsudku súdnemu exekútorovi, ako aj primeraného finančného zadostučinenia vo výške 3 005,44 Eur, pričom výšku primeraného finančného zadostučinenia odvodil od výšky úrokov z omeškania, ktoré od neho odporca vymáhal. Po úprave návrhu žiadal od odporcu vydanie bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 3 716,67 Eur spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od 26.08.2012 do zaplatenia, ako aj predmetné primerané finančné zadostučinenie.

Svoj návrh odôvodnil tým, že návrhom zo dňa 16.08.2002 si odporca uplatnil voči nemu nárok na zaplatenie sumy vo výške 427,21 Eur (12 870,-Sk) spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 427,21 Eur (12 870,-Sk) od 16.06.2002 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. O tomto nároku bolo rozhodnuté rozsudkom č.k. 5C/1101/2002-19 zo dňa 25.03.2003, ktorým bol navrhovateľ zviazaný zaplatiť predmetnú sumu spolu s úrokom z omeškania, ako aj nahradiť trovy konania. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/294/2012 zo dňa 26.03.2013 bol predmetný rozsudok okresného súdu zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Pokiaľ ide o požadovaný úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne, tento bol už opakovane judikovaný ako neprijateľný, taktiež aj paušálny poplatok, ktorý zahŕňa výdavky. V zmluve nebola uvedená ani

ročná percentuálna miera nákladov, ktorá predstavuje jednu zo základných náležitostí zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Ak tam nebola táto ročná percentuálna miera nákladov uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Preto odporcovi nemohol vzniknúť nárok na zaplatenie dohodnutých poplatkov. Z tohto dôvodu došlo na strane odporcu k bezdôvodnému obohateniu, ktoré navrhovateľ žiadal vydať podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Zároveň si uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého výšku odôvodnil výškou neprijateľných úrokov z omeškania, ktoré od neho odporca vymáhal.

Odporca vo svojom vyjadrení k návrhu uviedol, že o nároku už bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Brezno č.k. 5C/1101/2002-19 zo dňa 25.03.2003, čo považuje za prekážku res iudicata. Zároveň poprel, že by na jeho strane došlo k nejakému bezdôvodnému obohateniu a mal aj za to, že plnenia pripísané na účet odporcu podliehali premlčaniu. Z týchto dôvodov navrhol konanie zastaviť resp. návrh ako nedôvodný zamietnuť.

Navrhovateľ sa pôvodne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 4 304,87 Eur s príslušenstvom. Návrhom zo dňa 30.01.2014 zobal svoj návrh v časti späť a súd uznesením č.k. 5C/7/2013-132 zo dňa 28.05.2014 konanie v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 588,20 Eur zastavil.

Súd vytýčil pojednávanie na deň 25.11.2014. Na pojednávanie sa nedostavil navrhovateľ, ktorého ospravedlnila jeho právna zástupkyňa, ani odporca, ktorý svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil s tým, aby súd vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti, preto súd v súlade s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov.

Súd vykonal dokazovanie prednesom právnej zástupkyne navrhovateľa, listinnými dokladmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise, a to uznesením č.k. 5C/1101/2002-70, návrhom navrhovateľa, doplnením návrhu, čiastočným späťzvatím návrhu, vyjadrením odporcu, platobnými príkazmi, vyčíslením dlžnej sumy, splátkovým kalendárom, finančným prehľadom, uznesením č.k. 5C/7/2013-132, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14Co/881/2014-141 zo dňa 30.07.2014, pripojenými spismi tunajšieho súdu sp. zn. 5C/1101/2002, 5C/211/2012, 1Er/329/2003, spisom súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého sp. zn. EX 17795/11 a návrhu navrhovateľa v časti vyhovel.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ"), neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.
Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z., zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

- a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
- b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
- c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
- e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) meno a adresu spotrebiteľa,
- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z., od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), predávajúci nesmie žiadnym spôsobom spotrebiteľa diskriminovať ani konať v rozpore s dobrými mravmi; najmä nesmie odmietnuť predaj spotrebiteľovi výrobky, ktoré má vystavené alebo inak pripravené na predaj, alebo odmietnuť poskytnutie služby, ktoré je v jeho prevádzkových možnostiach; nesmie takisto viazať predaj výrobkov alebo poskytnutie služieb na predaj iných výrobkov alebo poskytnutie iných služieb, pokiaľ nejde o obmedzenie rovnaké pre všetky prípady a v obchodnom styku obvyklé.

Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 634/1992 Zb., konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie konanie, ktoré

- a) je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby,
- b) môže privodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklostí a praxe a pri ktorom sa využíva najmä omyl, lešť, vyhrážka, výrazná nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb., typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb., typová zmluva nesmie obsahovať

- a) neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, najmä
 1. podmienky, ktoré viažu predaj výrobku alebo poskytnutie služby na odobratie iného výrobku alebo na prevzatie inej služby,
 2. podmienky, ktorými sa podmieňuje predaj výrobku alebo poskytnutie služby požiadavkou, aby spotrebiteľ zabezpečil pre predávajúceho ďalšieho spotrebiteľa, ktorý s ním uzavrie rovnakú alebo podobnú zmluvu;
- b) podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len "ObZ"), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 369 ods. 1 ObZ, ak je dlžník v omeškanií so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti a nie je dohodnutá sadzba úrokov z omeškania, je dlžník povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania určené v zmluve, inak o 1% vyššie, než je úroková sadzba určená obdobne podľa § 502.

Podľa § 502 ods. 1 ObZ, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Z vykonaného dokazovania považoval súd za preukázané, že spoločnosť POHOTOVOSŤ, s.r.o. sa podaným návrhom zo dňa 16.08.2002 v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 5C/1101/2002 domáhala voči navrhovateľovi zaplata sumy 427,21 Eur (12 870,-Sk) spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % za každý deň omeškania z dlžnej sumy od 16.06.2002 do zaplata, ako aj náhrady trov konania.

Navrhovateľ a odporca uzavreli dňa 19.03.2002 zmluvu o úvere, na základe ktorej odporca poskytol navrhovateľovi sumu vo výške 398,33 Eur (12 000,-Sk) s tým, že navrhovateľ sa zaviazal vrátiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 218,75 Eur (6 590,-Sk) a to tak, že ju mal zaplatiť v 13 dvojtýždenných splátkach po 47,47 Eur (1 430,-Sk) počnúc dňom 02.04.2002. V bode 7 zmluvy bol uvedený sankčný úrok (úrok z omeškania) za nezaplatenú splátku v určenom termíne vo výške 0,25 % denne z celkovej dovtedy dlžnej sumy. Navrhovateľ do dňa podania návrhu na súd (16.08.2002) zaplatil celkovo sumu vo výške 189,87 Eur (5 720,-Sk), a to dňa 12.04.2002 sumu 94,93 Eur (2 860,-Sk) a dňa 13.05.2002 sumu 94,93 Eur (2 860,-Sk). Vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom č.k. 5C/1101/2002-19 zo dňa 25.03.2003, ktorým súd zaviazal navrhovateľa na zaplata sumy 427,21 Eur (12 870,-Sk), úroku z omeškania vo výške 0,25 % za každý deň omeškania od 16.06.2002 do zaplata, ako aj na zaplata trov konania vo výške 21,24 Eur (640,-Sk), v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. Predmetný rozsudok bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/294/2012-39 zo dňa 26.03.2013 zrušený a vec bola vrátená Okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Podaním zo dňa 03.06.2013 zobrala spoločnosť POHOTOVOSŤ, s.r.o. svoj návrh v celom rozsahu späť, pretože dôvod, pre ktorý bol návrh podaný odpadol.

Dňa 14.08.2013 bolo súdu doručené vyjadrenie Jána Demiana k späťvzatiu návrhu, ako aj protinávrh o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplata primeraného finančného zadostučinenia. Uznesením č.k. 5C/1101/2002-70 zo dňa 11.09.2013 bol protinávrh na vydanie bezdôvodného obohatenia a o primerané zadostučinenie vylúčený na samostatné konanie a uznesením č.k. 5C/1101/2002-72 z toho istého dňa bolo konanie zastavené.

Pokiaľ ide o námietku odporcu týkajúcu sa prekážky rozhodnutej veci, tu súd poukazuje na to, že predmetný vyššie uvedený rozsudok okresného súdu bol uznesením krajského súdu zrušený a samotné konanie sa skončilo zastavením, čo nepredstavuje prekážku rozhodnutej veci.

Exekučné konanie sp. zn. 1Er/329/2003 sa viedlo na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Brezno č.k. 5C/1101/2002-19 zo dňa 25.03.2003. Na základe tohto exekučného titulu sa spoločnosť POHOTOVOSŤ, s.r.o. domáhala zaplata sumy 427,21 Eur (12 870,-Sk) spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 427,21 Eur (12 870,-Sk) od 16.06.2002 do zaplata, trov súdneho konania vo výške 21,24 Eur (640,-Sk) a trov exekúcie vo výške 42,09 Eur (1 268,-Sk). Z vyjadrenia súdneho exekútora zo dňa 30.05.2012 vyplýva, že predmetná pohľadávka vymáhaná na základe poverenia č. 5603*011581 a uznesenia 1Er/329/2003-19 o zmene súdneho exekútora predstavuje celkovú sumu vo výške 3 495,98 Eur, a to istinu vo výške 427,21 Eur, úroky z omeškania v celkovej výške 3 005,44 Eur a príslušenstvo vo výške 63,33 Eur. Od začatia exekučného konania do dňa 30.05.2012 boli evidované úhrady navrhovateľa v celkovej výške 1 112,43 Eur. Dňa 24.08.2012 bolo súdu vrátené poverenie na vykonanie exekúcie, a to z dôvodu, že sa skončilo exekučné konanie vymožením pohľadávky, príslušenstva, ako aj trov exekúcie.

Odporca vzniesol námietku premlčania. Súdu bol predložený súpis platieb od dátumu 15.02.2010 do dátumu 14.06.2012, z ktorého vyplýva, že navrhovateľ čiastočne splácal svoj záväzok, keď dňa 15.02.2010 zaplatil sumu 371,43 Eur, 18.05.2010 sumu 60,-Eur, 14.06.2010 sumu 40,-Eur, v dňoch 20.07.2010, 16.08.2010, 10.09.2010, 15.10.2010, 15.11.2010, 13.12.2010 sumu po 50,-Eur, dňa 14.01.2011 sumu 20,-Eur, v dňoch 11.02.2011, 14.03.2011, 20.04.2011, 16.05.2011 sumu po 40,-Eur, dňa 13.07.2011 sumu 30,-Eur, dňa 13.10.2011 sumu 3,-Eur, dňa 18.11.2011 sumu 8,-Eur, v dňoch 19.12.2011, 13.01.2012, 14.02.2012, 14.03.2012, 13.04.2012, 14.05.2012, 14.06.2012 sumu po 20,-Eur a dňa 25.07.2012 sumu 2 795,55 Eur.

Právna zástupkyňa navrhovateľa na pojednávaní uviedla, že navrhovateľ mohol mať vedomosť o bezdôvodnom obohatení už od roku 2011, keď sám podával návrh na zastavenie exekúcie z dôvodov, že on už dlžnú sumu uhradil, preto súd prihliadol na námietku premlčania, a to za dva roky spätne od podania návrhu t.j. od dňa 14.08.2013. Vydanie bezdôvodného obohatenia ohľadom platieb, ktoré boli zaplatené pred 14.08.2011 súd považoval za premlčané. Nepremľaná navrhovateľom zaplatená čiastka predstavuje sumu v celkovej výške 2 946,55 Eur.

Pokiaľ ide o predmetnú zmluvu o úvere, ktorá bola uzavretá v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, súd má za to, že išlo zároveň aj o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z., pretože spol. POHOTOVOSTĚ, s.r.o. pri jej uzavretí vystupovala ako veriteľ, ktorý poskytuje úvery v rámci svojho podnikania a odporca vystupoval ako spotrebiteľ. Ako taká musela zmluva o úvere spĺňať nielen náležitosti ustanovené Obchodným zákonníkom, ale aj náležitosti uvedené v zákone o spotrebiteľských úveroch. Jednou z náležitostí, uvedenou v § 4 ods. 1 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. bola aj ročná percentuálna miera nákladov. Zákon tiež stanovoval, že ak RPMN nie je v zmluve uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva RPMN neobsahovala, čo znamená, že navrhovateľ bol povinný vrátiť odporcovi iba sumu, ktorú si od neho požičal t.j. sumu 398,33 Eur (12 000,-Sk). Z predložených listinných dokladov je zrejmé, že do dňa podania návrhu odporcom na súd (konanie vedené pod sp.zn. 5C/1101/2002) t.j. do dňa 16.08.2002 si navrhovateľ svoju povinnosť nesplnil v celom rozsahu a z požičanej sumy 398,33 Eur (12 000,-Sk) uhradil iba sumu 189,87 Eur (5 720,-Sk).

Z týchto dôvodov bol návrh v roku 2002 podaný dôvodne avšak iba v rozsahu rozdielu medzi sumou poskytnutou spol. POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a sumou zaplatenou Jánom Demianom do dňa podania návrhu na súd, t.j. v sume 208,46 Eur (6 280,-Sk).

Pokiaľ ide o uplatnený úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne, ktorý bol dohodnutý v bode 7 predmetnej zmluvy, súd poukazuje na zákon č. 634/1992 Zb., kde je výslovne ustanovené, že predávajúci nesmie žiadnym spôsobom spotrebiteľa diskriminovať, ani konať v rozpore s dobrými mravmi a zároveň, keďže predmetná zmluva je typovou zmluvou v zmysle § 23a zákona č. 634/1992 Zb. nesmie obsahovať neprimerané podmienky ani podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ je zmluvná podmienka v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória a prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nie sú žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Uvedený úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne súd považuje za takúto zmluvnú podmienku, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, a teda neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Generálna klauzula týkajúca sa dobrých mravov funguje ako posledná možnosť, ktorá môže zabrániť platnosti právnych úkonov z hľadiska rozporu so zákonom. Rozpornosť s dobrými mravmi má za následok takú závažnú ujmu, akou je absolútna neplatnosť právneho úkonu. Dobré mravy sformulované v rozhodnutiach súdov predstavujú tzv. sudcovské právo, ktoré by malo dopĺňať právo pozitívne. V tomto prípade ide o rozpor s dobrými mravmi v záväzkovom vzťahu uzavretom podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka pre neprimeranosť konkrétneho dojednaní - bod 7 zmluvy, ktorý spočíva v hrubom nepomere práv a povinností jednej zmluvnej strany (navrhovateľa). V oblasti pôžičiek a úverov sa za obvyklé podmienky považujú podmienky požadované bankami. Je nepochybné, že neprimerane vysoké úroky dojednané pri úvere sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania a mravným princípom spoločenského poriadku, teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Posúdenie, či konanie účastníka predmetného zmluvného vzťahu je v súlade alebo v rozpore s dobrými mravmi závisí od súdu. Tak ako je to vyššie uvedené, neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška dojednaných úrokov, ktorá podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú,

určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov, resp. pôžičiek. Po prepočte vychádza úrok z omeškania 91,25 % ročne, čo približne 9 násobne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, preto súd posúdil toto dojednanie o úroku z omeškania ako neplatné pre rozpor z dobrými mravmi. Odporcovi tak prináležal iba zákonný úrok z omeškania vyčíslený podľa § 369 a § 502 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase, keď došlo k omeškaniu. K omeškaniu došlo dňa 12.06.2002, pričom navrhovateľ bol v omeškanií so zaplatením sumy v celkovej výške 208,46 Eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutou sumou a zaplatenou sumou do dňa podania návrhu (16.08.2002). Odporcovi teda vznikol nárok na úrok z omeškania, ktorý bol vyčíslený v zmysle vtedajších platných predpisov, ako úrok o 1% vyšší ako boli obvyklé úroky požadované bankami za úvery. K omeškaniu došlo v júni 2002 a priemerné úrokové miery z úverov obchodných bánk v tomto čase predstavovali 9,51 % ročne, čo zvýšené o 1 % predstavuje výšku 10,51 % ročne. Odporcovi tak vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 10,51 % ročne zo sumy 208,46 Eur od 12.06.2002 do zaplatenia dlžnej sumy. Ako vyplývalo z tvrdenia navrhovateľa, ktoré odporca nerozporoval, k plateniu prvej sumy od navrhovateľa došlo dňa 15.02.2010. Vyčíslený úrok z omeškania za obdobie od 12.06.2002 do 15.02.2010 predstavoval sumu 168,43 Eur, na ktorú vznikol odporcovi nárok. Prevyšujúca požadovaná suma týkajúca sa úrokov z omeškania predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane odporcu. Tu však súd musel prihliadnuť aj na vznesenú námietku premlčania. Nepremičaná zaplatená suma bola vo výške 2 946,55 Eur. Od tejto sumy však súd počítal trovy súdneho exekútora vo výške 432,-Eur, boli zaplatené dňa 25.08.2012, pretože tieto trovy boli vyplatené súdnemu exekútorovi a odporca nie je pasívne legitimovanou osobou na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože on sa o túto sumu neobohatí.

Súd z nepremičanej sumy odpočítal aj trovy exekúcie a trovy konania vo výške 63,33 Eur, ktoré predstavujú zaplatené súdne poplatky a poplatky za fotokópie rozhodnutia, ktoré boli tiež zaplatené dňa 25.08.2012. Súd tieto sumy odpočítal z toho dôvodu, že v tomto prípade podľa názoru súdu nejde o vydanie bezdôvodného obohatenia. Navrhovateľ si nesplnil svoju povinnosť riadne a včas zaplatiť predmetný úver, a to ani požičanú sumu v celkovej výške 398,33 Eur (12 000,-Sk), pretože z nej zaplatil iba časť. Odporca teda v roku 2002 dôvodne podal návrh na začatie konania, kde sa dožadoval zaplatenia dlžnej sumy. Taktiež, keďže nedošlo k dobrovoľnému zaplateniu, súd považoval za oprávnené aj nároky odporcu týkajúce sa súdneho poplatku a vyhotovenia kópií rozhodnutí za účelom podania návrhu na začatie exekučného konania, pretože ani v tom čase nebola zaplatená dlžná istina a ani úroky z omeškania. Celková nepremičaná suma, na ktorú navrhovateľovi vznikol nárok, tak predstavuje výšku 2 451,22 Eur.

Vzhľadom na to, že odporca sa dostal do omeškania so zaplatením dlžnej sumy, súd navrhovateľovi priznal aj úrok z omeškania. Navrhovateľ ho požadoval od zaplatenia poslednej sumy, t.j. odo dňa 26.08.2012 do zaplatenia, avšak súd priznal úrok z omeškania až odo dňa podania návrhu na súd t.j. od dňa 14.08.2013 vzhľadom na to, že navrhovateľ nepreukázal, že by pred týmto dátumom vyzval odporcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z týchto dôvodov súd priznal úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vo výške 5,50 % ročne zo sumy 2.451,22 Eur od 14.08.2013 do zaplatenia.

V prevyšujúcej časti ohľadom požadovaného vydania bezdôvodného obohatenia, ako aj úroku z omeškania súd návrh zamietol.

Navrhovateľ sa zároveň domáhal aj zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia. Súd v tejto časti návrh v celom rozsahu zamietol, pretože ho navrhovateľ neodôvodnil, odôvodnil len jeho výšku, ktorú požadoval vo výške požadovaných úrokov z omeškania. Návrh na zaplatenie finančného zadosťučinenia okrem formulovania tejto požiadavky v návrhu na začatie konania neobsahuje žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver, že sa tohto finančného zadosťučinenia mieni domáhať titulom porušenia povinnosti dodávateľa vyplývajúcich zo zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch alebo titulom neprijateľných zmluvných podmienok formulovaných v predmete návrhu tak, aby súd vedel posúdiť vzťah uplatneného nároku na zaplatenie finančného zadosťučinenia k tej-ktorej časti predmetu konania. Pokiaľ navrhovateľ žiadal finančné zadosťučinenie vo výške zodpovedajúcej tvrdenej úhrade úrokov z omeškania, súd túto vyhodnotil za nedôvodnú a neprimeranú, pretože časť tejto sumy bola navrhovateľovi priznaná titulom vydania bezdôvodného obohatenia a v nižšej sume, keďže odporca namietol premlčanie. Súd má tiež za to, že navrhovateľ si nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zmluvného vzťahu, a to zaplatiť požičanú sumu riadne a včas. Z týchto dôvodov aj došlo k samotnému konaniu v roku 2002, ako aj následnému exekučnému konaniu. Navrhovateľ zaplatil iba 4 splátky v roku

2002 a následne ďalšiu sumu zaplatil až v roku 2010 t.j. až po ôsmich rokoch od dátumu, kedy mu bola predmetná suma požičaná. Z týchto dôvodov má súd za to, že navrhovateľovi nevznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie okrem vyššie uvedených dôvodov aj preto, že on sám zavinil začatie súdneho a neskôr aj exekučného konania. Zároveň mal navrhovateľ v rámci exekučného konania možnosť využiť aj inštitút námietok, čo však neurobil. Naopak, najprv zaplatil požadovanú vymáhanú sumu a až následne podával odvolanie voči rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 5C/1101/2002-19.

Súd preto návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zamietol.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Odporcovi ako účastníkovi v konaní vo väčšej miere úspešnému vznikol nárok na náhradu trov konania. Odporca si však náhradu trov konania neuplatnil, preto mu ju súd nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa navrhovateľ aj odporca odvolali.

Navrhovateľ v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie proti výroku, ktorým okresný súd vo zvyšnej časti návrh zamietol a proti výroku o trovách konania, nakoľko rozsudok okresného súdu vychádza podľa názoru navrhovateľa z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Navrhovateľ v odvolaní ďalej uviedol, že ak súd prvého stupňa posúdil zmluvné dojednanie o úrokoch z omeškania ako absolútne neplatné z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, potom úroky z omeškania uplatňované z absolútne neplatného zmluvného dojednania nemožno moderovať, nakoľko plnenie z neplatného zmluvného dojednania zakladá nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru navrhovateľa okresný súd nesprávne posúdil aj plynutie premlčacej doby. V danom prípade došlo na strane odporcu k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu sa, čo možno usúdiť z toho, že odporca poskytuje úvery množstvu spotrebiteľov, je to hlavným predmetom jeho podnikateľskej činnosti a tým pádom je povinný aj v zmysle smerníc EU vynakladať náležitú odbornú starostlivosť pri tejto činnosti. Požadovanie úroku z omeškania vo výške 91,25 % ročne je zjavne v rozpore s náležitou odbornou starostlivosťou, preto je možné toto konanie hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku. Z uvedených dôvodov je podľa navrhovateľa potrebné predpokladať úmysel odporcu sa na úkor spotrebiteľov úmyselne sa obohatiť, a teda je potrebné aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu. Navrhovateľ okresnému súdu ďalej vytkol, že z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu nie je zrejmé z akého dôvodu nárok na trovy exekúcie nie je možné považovať za bezdôvodné obohatenie. Podľa názoru navrhovateľa trovy exekúcie vznikli zavinením odporcu, ktorý si prostredníctvom súdneho exekútora vymáhal plnenie vo výške 427,21 € plus úroky z omeškania, ktoré boli uplatňované odporcom na základe absolútne neplatného zmluvného dojednania. Taktiež súd prvého stupňa podľa navrhovateľa riadne neodôvodnil, prečo nepriznal navrhovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, keďže dôvody na jeho priznanie podľa navrhovateľa existujú. V súvislosti s konaním odporcu vznikla navrhovateľovi ujma vo forme zdravotných ťažkostí, psychických útrap a existenčnej núdze spôsobenej úžerníckymi praktikami odporcu. Okresný súd bez náležitého zistenia skutkového stavu nesprávne ustálil, že navrhovateľovi primerané finančné zadosťučinenie nepatrí. Vo vzťahu k trovám konania navrhovateľ v odvolaní uviedol, že okresný súd nesprávne na rozhodnutie o trovách konania aplikoval ust. § 142 ods. 2 OSP, pretože v prípade primeraného finančného zadosťučinenia sa jedná o nárok, ktorého výška závisí od posúdenia súdu a teda správne mal okresný súd podľa navrhovateľa na rozhodnutie o trovách konania aplikovať ust. § 142 ods. 3 OSP. Na základe uvedených skutočností navrhovateľ v odvolaní navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zo dňa 25. 11. 2014 preskúmal a v zmysle ust. § 221 OSP ho zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo aby rozsudok okresného súdu zmenil, návrhu navrhovateľa vyhovel v celom rozsahu a odporcu zaviazal nahraďiť navrhovateľovi trovy konania ako aj trovy odvolacieho konania, ktoré si navrhovateľ vyčíslil v celkovej sume 109,64 € bez DPH.

Odporca v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie proti prvému výroku rozsudku okresného súdu a to podľa § 205 ods. 2 písm. a) OSP, pretože v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f) OSP, ďalej z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP ako aj z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) OSP.

Uviedol, že odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu považuje za nepreskúmateľné, pričom poukázal na znenie ust. § 157 ods. 2 OSP, v zmysle ktorého mal okresný súd podľa odporcu v odôvodnení svojho rozhodnutia stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Zároveň mal okresný súd dbať na to, aby odôvodnenie jeho rozhodnutia bolo presvedčivé. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia však tieto zákonom stanovené podmienky nespĺňa. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, stanovísk Komisie a judikatúry Ústavného súdu SR, treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať v prípade využitia opravných prostriedkov. V danom prípade je podľa odporcu evidentné, že okresný súd odvolaním napadnuté rozhodnutie neodôvodnil spôsobom vyplývajúcim z ust. § 157 ods. 2 OSP, čím účastníkom konania odňal možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) OSP, a teda je daný aj odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) OSP.

Okrem nedostatočného odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu, odporca okresnému súdu v odvolaní vytkol, že vec nesprávne právne posúdil a neúplne resp. nesprávne zistil skutkový stav veci, keď priznal navrhovateľovi postavenie spotrebiteľa, pričom charakterom Zmluvy o úvere č. 6040347, uzatvorenej medzi navrhovateľom a odporcom dňa 19. 03. 2002 sa výslovne nezaoberal. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu podľa odporcu vyplýva, že okresný súd posúdil predmetnú Zmluvu o úvere ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, napriek tomu, že navrhovateľ nie je v zmluvnom vzťahu založenom Zmluvou o úvere č. 6040347 v postavení spotrebiteľa. V čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, t. j. dňa 19. 03. 2002 zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj Občiansky zákonník pojem spotrebiteľ nedefinovali. Aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka nie je teda na posúdenie postavenia navrhovateľa ako spotrebiteľa možná. V čase uzavretia Zmluvy o úvere č. 6040347 (19. 03. 2002) neboli začlenené do Občianskeho zákonníka ust. § 52 a nasl., týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv, z ktorých prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nesprávne vychádza. Tieto ustanovenia nadobudli platnosť a účinnosť až dňom 01.04.2004. Navyše, na začiatku právnej úpravy spotrebiteľských právnych vzťahov boli spotrebiteľskými zmluvami výslovne len kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, ako aj zmluva podľa § 55 Občianskeho zákonníka, ak boli zmluvnými stranami na jednej strane dodávateľ a na strane druhej spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Z uvedeného podľa odporcu jasne vyplýva, že za spotrebiteľské zmluvy boli požadované iba zmluvy uzatvárané podľa Občianskeho zákonníka. V danom prípade je preto potrebné vychádzať z právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, platnej a účinnej ku dňu uzavretia Zmluvy. Ani tu však vtedy platný zákon č. 634/1992 Zb. neupravoval inštitút spotrebiteľských zmlúv. Ustanovenie § 23a tohto zákona totiž nadobudlo účinnosť až dňa 25. 11. 2004, teda po uzavretí Zmluvy. Z uvedeného podľa odporcu vyplýva, že predmetnú Zmluvu o úvere nie je možné podriaďiť pod právny režim spotrebiteľských zmlúv upravených v Občianskom zákonníku, nakoľko Zmluva vznikla podľa Obchodného zákonníka. Je pravdou, že znenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka bolo od 01. 01. 2008 rozšírené aj o zmluvy priamo v Občianskom zákonníku neupravené, ale zmluva o úvere bola uzavretá ešte dňa 19. 03. 2002. Z uvedeného podľa odporcu ďalej vyplýva, že predmetná Zmluva o úvere, uzatvorená medzi navrhovateľom a odporcom bola v čase svojho vzniku tzv. absolútnym obchodom a nebolo ju možné podriaďiť pod vtedy platný režim právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv, resp. zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Z uvedeného dôvodu má odporca nárok nielen na vrátenie istiny, ale aj na zaplatenie všetkých poplatkov, keďže predmetnú Zmluvu o úvere nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko táto Zmluva v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. nemusela obsahovať údaj RPMN. Odporca v odvolaní ďalej uviedol, že aj napriek tomu, že má za to, že k bezdôvodnému obohateniu na jeho strane nedošlo, považuje za potrebné vyjadriť sa k navrhovateľom uplatnenému nároku. V uvedenej súvislosti odporca v odvolaní zdôraznil, že nesúhlasí s úhradou sumy vo výške 2 451,22 € a to z dôvodu spornosti v žalobe uplatneného nároku. Navrhovateľ si v žalobe uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 3 716,67 €. Odporca eviduje na svojom účte od navrhovateľa úhradu vo výške 3 665,90 €. Dňa 17. 12. 2012 poukázal navrhovateľovi na jeho účet sumu 59,96 € ako sumu uhradenú nad rámec odporcom požadovanej sumy. Navrhovateľ je tak podľa odporcu oprávnený domáhať sa zaplatenia sumy 3 267,57 €. Navrhovateľov nárok je však sčasti premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe, čo uznal aj zástupca navrhovateľa, čo podľa odporcu znamená, že jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa začal premlčovať počnúc dňom 15. 02. 2010, kedy došlo k úhrade istiny ako takej. Do dňa 14. 08. 2011 uhradil navrhovateľ na účet odporcu

sumu vo výške 981,43 €. V tejto časti je teda prípadný nárok navrhovateľa už premlčaný. V závere odvolania odporca navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v I. výroku zmenil tak, že návrh zamietá, prípadne aby rozsudok okresného súdu v I. výroku zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom odvolaním navrhovateľa a odporcu podľa ust. § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

Po preskúmaní veci z hľadiska odvolacích námietok navrhovateľa odvolací súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že okresný súd z celkovo navrhovateľom uplatňovanej sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 3 716,67 € (potom čo odporca vzniesol námietku premlčania) považoval za nepremlčanú pohľadávku navrhovateľa uplatnenú titulom bezdôvodného obohatenia vo výške 2 946,55 €. Od uvedenej sumy odpočítal okresný súd správne sumu 63,33 € (trovy konania v konaní sp. zn. 5C/1101/2002 spojené s podaním žaloby, ktorá bola v čase podania podaná dôvodne, pričom konanie bolo na základe späťvzatia žaloby zastavené) a sumu 432 €, ktorá predstavuje trovy súdneho exekútora, s odôvodnením, že trovy exekúcie boli vyplatené súdnemu exekútorovi a teda vo vzťahu k odporcovi absentuje základný predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia na strane odporcu, nakoľko majetok odporcu sa o sumu 432 € zodpovedajúcu trovám exekúcie bezdôvodne nezväčšil. Neobstojí preto odvolacia námietka navrhovateľa, že okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysvetlil z akého dôvodu trovy exekúcie nie je možné považovať za bezdôvodné obohatenie, rovnako ako neobstojí odvolacia námietka navrhovateľa týkajúca sa posúdenia zmluvného dojednania o úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, pretože dôvodom čiastočného zamietnutia návrhu bolo a) čiastočné premlčanie uplatneného nároku, b) neakceptovanie sumy 432 € (trovy exekúcie) a sumy 63,33 € (trovy konania) ako bezdôvodné obohatenie na strane odporcu z dôvodov, ktoré okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia riadne vysvetlil. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku navrhovateľa týkajúcu sa posúdenia vznesenej námietky premlčania s prihliadnutím na dĺžku premlčacej doby, ktorá by mala byť podľa navrhovateľa vzhľadom na ním tvrdené úmyselné bezdôvodné obohatenie sa na strane odporcu 10-ročná, odvolací súd uvádza, že na preukázanie tvrdenia o tom, že ten - ktorý subjekt práva sa na úkor druhého subjektu práva (v tomto prípade odporca na úkor navrhovateľa) bezdôvodne obohatil nestačí všeobecné tvrdenie, že odporca poskytuje úvery množstvu spotrebiteľov, je to hlavný predmet jeho podnikateľskej činnosti a preto má pri uzatváraní zmlúv postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou, čo podľa navrhovateľa znamená, že ak odporca požadoval od navrhovateľa úrok z omeškania vo výške 0,25 % tak sa úmyselne bezdôvodne obohatil, pretože postupoval v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že pokiaľ chcel navrhovateľ právne relevantným spôsobom namietať závery okresného súdu, týkajúce sa čiastočného zamietnutia žaloby, mal v odvolaní uviesť takú právne relevantnú argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá spochybníť správnosť záverov okresného súdu ale hlavne v konaní pred súdom prvého stupňa mal preukázať, že úmysel odporcu získať na úkor navrhovateľa bezdôvodné obohatenie sa vzťahuje na celú zmluvu, nielen na jej niektoré zmluvné dojednanie (dojednanie o úroku z omeškania), pretože na preukázanie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nepostačuje iba tvrdenie, že formulárovú zmluvu, ktorá neobsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom vyhotovil odporca, ktorý dlhodobo pôsobí na trhu v pozícii poskytovateľa spotrebiteľských úverov. Vo vzťahu k odvolacej námietke navrhovateľa, že okresný súd riadne neodôvodnil, z akého dôvodu nárok na trovy exekúcie nie je možné považovať za bezdôvodné obohatenie a prečo nepriznal navrhovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, odvolací súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že okresný súd stručne, jasne a výstižne vysvetlil (tak ako to vyžaduje ust. § 157 ods. 2 OSP), prečo nie je možné považovať trovy exekúcie vyplatené súdnemu exekútorovi za bezdôvodné obohatenie na strane odporcu, rovnako ako jasne a zreteľne vysvetlil, prečo nepriznal navrhovateľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie (strana 8, 4. Odsek zhora odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia), čo znamená, že uvedená odvolacia námietka navrhovateľa je neopodstatnená. Po preskúmaní veci z hľadiska odvolacích námietok navrhovateľa odvolací súd uvádza, že v konečnom dôsledku sa nemožno stotožniť ani s odvolacou námietkou navrhovateľa týkajúcou sa rozhodnutia o trovách konania, kde okresný súd správne aplikoval ust. § 142 ods. 2 OSP, pretože predmetom konania nebol len nárok navrhovateľa na primerané finančné zadosťučinenie ale aj nárok na zaplatenie žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia, kde nemožno konštatovať, že by rozhodnutie záviselo od úvahy súdu.

Po preskúmaní veci z hľadiska odvolacích námietok odporcu, ktorý v odvolaní namietal a) nedostatočné odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia b) nesprávne právne posúdenie veci, keď okresný súd priznal navrhovateľovi v zmluvnom vzťahu s odporcom postavenie spotrebiteľa a c) spornosť priznaného nároku z hľadiska výšky bezdôvodného obohatenia a správneho určenia počiatku premlčania, odvolací súd k jednotlivým bodom odvolania odporcu uvádza, že sa nestotožňuje s námietkou odporcu, že odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu je nedostatočne odôvodnené, pretože tak ako to vyžaduje ust. § 157 ods. 2 OSP a judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998), rozsudok okresného súdu dáva zrozumiteľné a jasné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t. j. s uplatnením nárokov zo strany navrhovateľa a s obranou proti uplatneným nárokom zo strany odporcu (IV. ÚS 115/03). K spochybneniu posúdenia právneho postavenia navrhovateľa okresným súdom zo strany odporcu z hľadiska splnenia podmienok zákonnej definície spotrebiteľa, odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka odporcu vedúca k spochybneniu záverov okresného súdu o tom, že Zmluva o úvere č. 6040347 zo dňa 19. 03. 2002 je zmluva o spotrebiteľskom úvere je neopodstatnená, pretože podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase v uzatvorení predmetnej Zmluvy: „spotrebiteľom sa rozumie fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzickej osoby, napr. pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti“. Zákon č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej Zmluvy v ust. § 2 písm. a) definuje spotrebiteľský úver ako: „dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme“ a v nadväznosti na uvedenú definíciu spotrebiteľského úveru potom zákon č. 258/2001 Z. z. v ust. § 2 písm. b) uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere: „je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.“ Neobstojí preto odvolacia námietka odporcu, že okresný súd nesprávne posúdil predmetnú Zmluvu o úvere ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pretože navrhovateľ nie je podľa odporcu v zmluvnom vzťahu založenom Zmluvou o úvere č. 604347 zo dňa 19. 03. 2002 v postavení spotrebiteľa. Vo vzťahu k odvolacej námietke odporcu týkajúcej sa spornosti navrhovateľovi priznaného nároku na zaplatenie sumy 2 451,22 € titulom bezdôvodného obohatenia, odvolací súd uvádza, že navrhovateľ v podaní zo dňa 29. 01. 2014 v bode I označenom ako „Kalkulácia výšky bezdôvodného obohatenia“ vysvetlil ako dospel k uplatnenej sume bezdôvodného obohatenia na strane odporcu. Uvedené vyjadrenie navrhovateľa bolo odporcovi doručené dňa 16. 04. 2014 (č. I. 113 spisu). Odporca sa vo veci vyjadril v podaní zo dňa 29. 04. 2014. Vo vyjadrení z uvedeného dňa ani v žiadnom nasledujúcom prednese (ústnom alebo písomnom) nespochybnil odporca samotnú výšku navrhovateľom uplatneného bezdôvodného obohatenia, preto uplatnenie odvolacích námietok odporcu vo vzťahu k spornosti výšky bezdôvodného obohatenia je v rozpore s ust. § 205a ods. 1 OSP.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd vychádzajúc zo záveru, že odvolacie námietky tak odporcu ako aj navrhovateľa sú neopodstatnené, odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1,2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 OSP s prihliadnutím k ust. § 142 ods. 2 OSP, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.